

der fra Flertallets Side vil blive indtaget en saadan Stilling, at der er nogen Udbytte til, at vi kunne naae til Tilstande, der kunne afløse den Krise, hvori vi befinde os.

Solstein: Jeg vil dog sige den sidste ærede Tale, som egentlig nærmest syntes at tale indom en fortsat Behandling — (Dinesen: Mei!) — ja, saaledes opfattede jeg det ærede Medlem. Jeg tror, det var det umiddelbare Indtryk, man fik af det ærede Medlems Veltalenhed, at han nærmest ikke ønskede en saadan Forhandling, fordi han ansaa den for unyttig. Det ærede Medlem anførte to Argumenter; for det Første, at han ikke ventede noget Udbytte af en Forhandling, og dernæst, at vi have nægtet Finantslovsforslaget for næste Aar. Jeg vil sige det ærede Medlem, at det forekommer mig ikke, at man ret vel kan drage en Parallell mellem de to Ting. Hvad der den Gang skete, var Nægtelse af Forhandling for det kommende Aar, medens hele Forhandlingen stod aaben med Hensyn til den Tilstand, der i Diebliffet har mest Interesse, og desuden Nægtelse af en Finantslov paa et Tidspunkt, hvor der ikke var nogensomhelst Grund til at fortsætte Forhandlingen, thi den Maade, hvorpaa Rigsdagen den Gang blev mødt fra Regjeringens Side, maatte opfordre til hurtigst muligt at nægte Forhandling med Regjeringen, og der var ingensomhelst Grund til at antage, at der kunde naaes Noget som helst ved en Forhandling med det andet Thing om det næste Aars Finantslov under de betaaende Forhold overfor Regjeringen. Jeg tør ikke drage den Slutning af, hvad der saaledes er sket, at ingen Forhandling under de nuværende Forhold skulde kunne aabne en Forstaaelse med det andet Thing. Jeg antager, at Følelsen af Ansvar, jo nærmere man kommer det Punkt, hvor Mulighederne brydes af, altid er større, og at det er umuligt at lukke Døren for en saadan Eventualitet. En Forstaaelse med det andet Thing er tænkelig, for mig i det Mindste. Jeg kender ganske vist ikke Landstingets Tænkemaade saaledes, at jeg kan garantere noget Udbytte, og jeg kender heller ikke Regjeringens Stilling saaledes, at det skulde ligge i min Magt i fjerneste Maade at svare for den — det er en Selvfølge — men det er for meget sagt, at en fortsat Detailbehandling, en ordinær Finantslovsbehandling, her maa vise sig uden Frugt, og at man ikke har Lov til derpaa at bygge, om ikke en Forvisning, saa dog et Haab om ad denne Vej at naae en Forstaaelse, her kunde blive et Udgangspunkt for en Forstaaelse med det andet Thing, ikke blot om

Finantsloven nu, men overhovedet om ordnede finantsielle Tilstande her i Landet. Det gaar jeg ud fra er Alles Mening, er Meningen med vor Politik at naae grundlovmæssige Tilstande, fra alle Sider anerkjendte grundlovmæssige Tilstande her i Landet, og jeg tror, at der er kun et eneste Middel til at naae saadanne, og det er, at man ikke fra dette Things saa lidt som fra det andet Things Side fra først af modsætter sig en Forhandling, om hvilken man ikke kan sige, om den er unyttig eller ikke. Naar det ærede Medlem siger, at han ventet Sintet deraf, saa siger jeg, at jeg haaber Noget deraf, men det er temmelig tidlig at have nogensomhelst fikker Mening.

Dinesen: Ja, jeg kan ikke nægte, at min Videbegjærighed stiger ved at høre den ærede Ordfører tale. Han udtalte nu, at man maatte nægte Finantslovsforslaget i Efteraaret paa Grund af hele Stillingen og paa Grund af den Maade, hvorpaa de Herrer af Flertallet bleve mødt af Regjeringen. Jeg kunde nok ønske at vide, hvilke Forandringer de Herrer mene, der ere indtraadte nu. Den Gang angav man, at man nægtede Finantsloven, fordi man ikke vilde forhandle med den Regjering, der sad den Gang, men den samme Regjering, som sad den Gang, sidder jo endnu, og jeg skjønner derfor ikke rettere, end at det altsaa maa være de Herrer's Mening, at de nu ville forhandle med den samme Regjering, thi det er dog Noget der er bekjendt for os Alle, at det lader sig ikke vel gjøre at fremme et Finantslovsforslag, uden at man vil forhandle med Regjeringen. Skulde det fremdeles være de Herrer's Mening, at de ikke ville forhandle med Regjeringen om Finantsloven, ser jeg ikke rettere, end at Stillingen fra Flertallets Side i Virkeligheden er usforandret, men skulde det vise sig, at de Herrer opfatte Stillingen anderledes nu end den Gang, er der endnu et andet Spørgsmaal, som det kunde være ganske hensigtsmæssigt at høre den ærede Ordfører udtale sig om, nemlig det, om man da nu finder Stillingen saaledes forandret, at man ogsaa vil gaa til Forhandling af Finantslovsforslaget for næste Aar, thi er Stillingen saaledes, at det nu er rigtigt at forhandle med Regjeringen og forhandle Finantslovsforslaget for indeværende Finantsaar, maa dette, at Stillingen er forandret med Hensyn til dette Spørgsmaal, visse ogsaa medføre, at den er forandret med Hensyn til Forhandlingen af Finantsloven for næste Finantsaar. Dette kunde jeg derfor ønske at høre den ærede Ordfører's Mening om. Det vilde være til